

## XLII.

## B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov om en Omordning af Overformynderierne i Kongeriget med  
Undtagelse af Kjøbenhavn.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 14de Januar 1863.)

De Ulemper, hvorunder den nuværende Bestyrelse af Overformynderierne udenfor Kjøbenhavn, navnlig for Kjøbstædernes Bedkommende, lide, ere saa almindelig bekjendte og erkjendte, og det Duffelige i, at der saavel af denne Grund, som af de øvrige i Motiverne til Udkastet anførte Grunde foretages en Forandring heri, saa fremtrædende, at Udvalget ikke skal opholde sig ved denne Side af Sagen. Eiheller anseer Udvalget det fornødent at dvæle ved det Spørgsmaal, som dernæst frembyder sig for Overveieelsen, nemlig Maaden, hvorpaa Omordningen skal foregaae. Udvalget maa nemlig erkjende, at der saavel efter Forholdets Natur — idet Bestyrelsen af de Umhyndiges Midler, efter den Udsvilling, der er bleven dette Anliggende tilbeel i vor Lovgivning, maa betragtes som en Statsfag og ikke som en Kommunesfag — som efter Udfaldet af de Forhandlinger, der i denne Sag have fundet Sted med de stedlige Myndigheder, ikke kan være Spørgsmaal om at overdrage Amtsraadene Bestyrelsen af bemeldte Midler, og ligeledes finder det, at hverken den Stemning, der udtalte sig i Rigsdagen under Behandlingen af Udkast til Loven af 29de Decbr. 1857 om, at Umhyndiges Midler paa 100 Rd. og derunder ikke skulle indsættes i Overformynderierne, eller de nysnævnte Forhandlinger indeholde nogen Opfordring for Udvalget til at forsøge Sagen ordnet saaledes, at Bestyrelsen atter gaar over til Børgen.

Udvalget maa derfor med Justitsministeriet være enigt i, at den Vej, ad hvilken en Omordning hensigtsmæssigt laader sig gennemføre, er i større eller mindre Omfang at samle de nu bestaaende Overformynderier. Men, naar Ministeriet dernæst har foreslaaet at oprette 5 Overformynderier, kan Udvalget ikke deri samstemme.

Til Støtte for den saaledes foreslaaede Ordning har Ministeriet indskrænket sig til at henvise til Vigtigheden af, at Eiendomsbesidderne bevare den Afgang til at erholde Laan af Overformynderierne, som de hidtil faktisk have haft. Det hedder i saa Henseende i Motiverne (S. 8), at, ihvorvel det maa ansees utvivlsomt, at Lovgivningen ved at bestemme, at Umhyndiges Midler fortrinsviis skulle søges anbragte i faste Eiendomme, ikke har haft til Hensigt at afhjælpe noget Savn for Krediten, men kun tilfattet at skaffe de Umhyndige den Sikkerhed, som ansaaes for meest betryggende, og det navnlig tør ansees for et Hensyn, der aldeles har ligget udenfor Lovgivningens Bestemmelser, at Kapitalerne skulde komme netop de Egne tilgode, hvorfra de indkom, har Forholdet dog faktisk været det, at de nævnte Midler efterhaanden have faaet en ikke ringe Betydning for Krediten i de enkelte Egne, idet de sædvanlig ublaanes indenfor selve Overformynderierens Grændser og derhos ofte i mindre Summer. — Dette Forhold vilde imidlertid